

1. Ingen må retsforfølges uden først og på en effektiv måde at have fået forkyndt en indkaldelse med en sådan frist, at den pågældende har mulighed for at give møde og for at forberede sit forsvar. Dette gælder dog ikke hvis det godtgøres, at den pågældende forsættligt har forsøgt at unddrage sig strafforfølgning.
2. Indkaldelsen skal indeholde oplysning om de mulige konsekvenser af tiltaltes undladelser af at møde op til domsforhandlingen.
3. Hvis en tiltalt, der har fået forkyndt en indkaldelse, undlader at møde op til domsforhandlingen, skal retten udsætte sagen, hvis den vurderer, at tiltaltes personlige fremmøde er absolut nødvendig, eller hvis der er grund til at antage, at tiltalte er blevet forhindret i at møde.
4. Tiltalte må ikke retsforfølges uden at være til stede, hvis det er muligt og hensigtsmæssigt at overføre strafforfølgningen til en anden stat eller at anmode om udlevering.
5. Når en domsforhandling gennemføres, uden at den tiltalte er til stede, skal bevisførelse finde sted på sædvanlig måde, og forsvarer skal have mulighed for at udtale sig.
6. En dom, der afsiges, uden at den tiltalte har været til stede, skal forkyndes for den pågældende i overensstemmelse med de regler, der gælder for forkyndelse af indkaldelser, og fristen for at appellere må ikke begynde at løbe, før den dømte på en effektiv måde har fået kendskab til den forkyndte dom. Dette gælder dog ikke, hvis det godtgøres, at den pågældende forsættligt har forsøgt at unddrage sig strafforfølgning.
7. Enhver, der dømmes uden at have været til stede, skal have mulighed for at appellere afgørelsen på samme måde, som den dømte ville have haft mulighed for, hvis den dømte havde været til stede.
8. Enhver, der dømmes uden at have været til stede, og som ikke har fået forkyndt en indkaldelse rettidigt og på den rette måde, skal have adgang til et retsmiddel med henblik på at opnå en tilside-sættelse af dommen.
9. En person, der dømmes uden at være til stede, og som har fået forkyndt en indkaldelse på den rette måde, har krav på en ny domsforhandling, der skal gennemføres på sædvanlig måde, hvis den pågældende godtgør, at udeblivelsen og den manglende underretning om årsagen hertil til retten skyldes forhold, som den pågældende ikke har haft nogen indflydelse på.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har endvidere afsagt en række domme af betydning for

spørgsmålet om, hvorvidt og under hvilke betingelser en domsforhandling kan gennemføres til dom i tiltaltes fravær. Der er tale om domme vedrørende artikel 6 om retten til en retfærdig og offentlig rettergang.

Det følger af Domstolens praksis, at tiltalte i straffesager har ret til at være til stede under domsforhandlingen. Dette følger ikke alene af formålet med artikel 6, men er endvidere forudsat i bestemmelser som artikel 6, stk. 3, litra c, d og e. Det er, som Domstolen udtrykker det, vanskeligt at forestille sig, hvorledes disse rettigheder skulle kunne fungere, hvis tiltalte ikke havde mulighed for at være til stede (se f.eks. Colozza mod Italien, dom af 12.02.85, §§ 27-28, Monnell og Morris mod Storbritannien, dom af 02.03.87, § 58, og Zana mod Tyrkiet, dom af 25.11.97, §§ 68-70). En tiltalt kan dog give afkald på retten til at være til stede. Et sådant afkald kan gives udtrykkeligt eller stiltiende. Det må godtgøres på en uomtvistelig og klar måde, at tiltalte rent faktisk har givet afkald på retten til at være til stede.

Det følger endvidere af Domstolens praksis, at tiltaltes ret til at være til stede ikke er nogen absolut ret. Artikel 6 er således ikke generelt til hinder for, at en straffesag gennemføres, selv om den tiltalte ikke er til stede (domsforhandling og domfældelse in absentia). Domstolen anerkender således, at hvis det ikke var muligt at gennemføre en straffesag, selv om den tiltalte udeblev, ville dette kunne lamme gennemførelsen af straffesager, idet eventuelle beviser kunne gå tabt, ligesom eventuelle frister kunne blive overskredet (se Colozza mod Italien, dom af 12.02.85, § 29). Domstolen har udtalt, at gennemførelse af en domsforhandling til trods for, at den tiltalte ikke er til stede, ikke i sig selv er i strid med konventionen, forudsat at den pågældende efterfølgende, når vedkommende bliver bekendt med straffesagen, har mulighed for at opnå en fornyet behandling af straffesagen for en domstol, hvor tiltalte er til stede, og hvor den nye domsforhandling både omfatter sagens faktiske og retlige spørgsmål (se Poitrimol mod Frankrig, dom af 23.11.93, § 31, Colozza mod Italien, dom af 12.02.85, § 29). Der er overladt et vist skøn til medlemsstaterne med hensyn til, hvorledes de vil indrette deres retssystem, så det lever op til dette krav (se Colozza mod Italien, dom af 12.02.85, § 30). Det vil imidlertid være i strid med konventionen, hvis en fornyet domsforhandling efter national ret er betinget af, at den tiltalte godtgør, at han ikke har forsøgt at unddrage sig retsforfølgning, eller at den manglende tilstedeværelse skyldes force majeure (se Colozza mod Italien, dom af 12.02.85, § 30). Domstolen har udtalt, at der kan rejses spørgsmål om, hvorvidt et krav om en fornyet